

Zaterdag 8 juni 5 uur in de ochtend. De wekker gaat. Snel opstaan, want het is D-day. Vandaag is de Challenge Mont Ventoux van Join4Energy. De voorbereidingen als lid van de werkgroep zitten erop, de trainingen met de fiets moeten mijn benen zo sterk hebben gemaakt dat ik die top weer zal halen.

Dit jaar is het team 2Gether4Energy groter dan ooit. Vriendin, familie, vrienden en zelfs mijn zoon Jelle gaat mee! Hij die een hekel heeft aan fietsen en liever gaat lopen. Speciaal voor mij heeft hij mijn oude fietsschoenen en helm uit de kast gehaald en een fiets geleend.

Rond 7 uur starten de wandelaars en hikkers aan hun tocht. Aangezien mijn vriendin mee is, ben ik met de auto naar Bedoin gegaan om bij haar start te zijn. De spanning is bij alle deelnemers voelbaar. Eindelijk mogen we, eindelijk moeten we!

Na een uurtje rondjes te hebben gefietst om toch een beetje warm aan de klim te kunnen beginnen, komen de ruim 60 andere fietsers aan bij de fontein. Na wat laatste tips van onze coaches Maarten Nijland en Tom Veelers, gaan ook wij van start.

Heel even had ik de illusie dat ik samen met mijn zoon de beklimming kon doen. Ik, best redelijk wat getraind, hij voor het eerst in de bergen na hooguit 10 keer in Nederland te hebben gefietst. Woe weet lukt het mij om in zijn wiel te blijven. Helaas, al na een kilometer of 3 rolt zijn achterwiel sneller omhoog dan mijn voorwiel. Toch niet genoeg hoogtemeters gemaakt in het voorjaar.

Na 5 kilometer vals plat, komt die vreselijk bocht het bos in. Het gaat van 5% stijging in één keer naar ruim 10%. Vreselijk en wat heb ik spijt van die biertjes en etentjes dit voorjaar 😞. 10 kilometer door het bos met een gemiddelde van 8%. Het blijft een gevecht met mezelf. Even afstappen om de druk van de benen te halen? Of toch maar niet en toch doortrappen. Oké doortrappen tot Chalet Reynard, daar mag ik even van de fiets af om een banaan te nuttigen en een cola naar binnen te kloppen. Even wat energie tot mij nemen voor ik aan de laatste 6 kilometer begin. Tot mijn verbazing voel ik een bemoedigende bekende hand op mijn schouder. Het is Jelle, hij wil graag de laatste kilometers samen fietsen. Maar of ik iet te lang wilde rusten, want hij stond er al even. Wat een knul!

De laatste 6 kilometer, elke keer weer zwaarder dan ik wil. Kale berg, mooi uitzicht, altijd wind. Jelle moet nog drie keer op mij wachten. Ik heb pap in de benen. Het valt me zwaar. Uiteindelijk komen vader en zoon samen over de finish. Wat een moment, want een emoties. Dit samen met mijn zoon te mogen en kunnen doen. Samen ons inzetten voor kinderen met een energiestofwisselingsziekte. Voor kinderen die nog geen 10 kilometer in het platte Nederland kunnen fietsen, voor kinderen die zonder medicijn tegen die slopende ziekte veelal niet volwassen worden.

Het is voor ons een mooie sportieve uitdaging om de Mont Ventoux te beklimmen. Voor die zieke kinderen is het een uitdaging om de dag normaal door te komen.

Volgend jaar, vrijdag 13 juni, sta ik weer in Bedoin om voor de 8^e keer deel te nemen aan deze uitdaging. Ik daag jullie uit om met mij mee te gaan om jezelf een keer tot het uiterste te dwingen, maar ook om voor al die kinderen het verschil te maken. Wil je meer weten? Schiet me aan op de fiets of stuur me een appje. Ik vertel je graag meer over dit toffe evenement. Je kan ook alvast wat sfeer proeven via [deze link](#).

Henri

